

No trobarem mai Déu si no l'estimem en el ser humà concret. Diumenge 4t de Quaresma

Dv, 28/03/2014 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge 4t de Quaresma. Cicle A

Barcelona, 30 de març de 2014

Aquest fragment evangèlic, llarg i molt detallat, està pensat i redactat per a desembocar en el moment final i culminant: l'acte de fe que fa el cec acabat de curar quan es postra davant de Jesús.

Un acte de fe que no és fe en Déu o en el Fill de Déu, sinó fe en el Fill de l'home (Joan 9,35-38).

L'expressió "Fill de l'home" la usa en els evangelis només Jesús. Ningú més.

Fou una novetat que Jesús va introduir en aquella cultura.

Es tracta d'una expressió semítica, *bar'adam*: fill d'Adam o el seu equivalent *bar'nasa*: Fill d'home. Adam és el mateix que home.

Per tant, l'evangeli de Joan relata un procés molt dur, duríssim, que té com a desenllaç final i conclusió, la fe en l'home.

El procés és terrible. La iniciativa és de Jesús, ja que ni es menciona que el cec demanés ser curat.

I tan bon punt el cec hi comença a veure comencen també les dificultats:

- els veïns dubten
- els seus pares l'abandonen i no donen la cara per ell
- els dirigents religiosos l'insulten i, finalment, l'excomuniquen com una persona plena de pecats.

Es tracta doncs d'un procés de creixent solitud perquè

- l'abandona la societat
- el deixa totalment sol la família
- i l'excomunica la religió.

Per tot això cal passar per creure de veritat i realment.

Però, creure en què? Creure en qui?

En Déu? No.

En el Fill de Déu? Tampoc.

Es tracta de creure en l'home. Això és el més difícil. Per què?

Perquè això requereix un procés de despullament de tot el que ens impedeix coincidir amb el que és humà, creure en l'humà.

Els homes estem disposats a posar la nostra fe:

- en el poder
- en l'honor
- en els diners
- en la ciència
- en l'esotèric i estrany
- en la premsa.

Els homes creiem

- en els déus
- en els miracles
- en els ritus

- en els sants i els gurus
- en el que sigui.

La ruïna de la humanitat radica en el fet de què no creiem en l'home, en el ser humà, en la persona.

Per això no el respectem.

Per això no el tractem com es mereix. No el volem sigui qui sigui, i es porti com es porti.

Estem cecs.

I els fanàtics de la religió són els enemics més endurits de la humanització del ser humà.

Es troben més a gust en la seva ceguera i alimentant la ceguera de tots els que no acabem de prendre seriosament l'ésser humà. La persona humana.

I això és el decisiu.

No sols pel que és en sí l'ésser humà. A més d'això, perquè en el ser humà s'hi ha encarnat el mateix Déu i en ell -en el ser humà- és a on podem trobar Déu.

A Déu, si no el trobem i no l'estimem en el ser humà concret, no el trobarem mai enlloc ni en ningú.

Trobar i estimar.

L'hem trobat, nosaltres, Déu en la persona humana?

Sí o no?